

”Vi var bevidste om vores privilegerede livssituation og sociale ansvar”

- oversat fra engelsk af Peter Nam Pham, fra dette indslag på Emmaus Internationals hjemmeside <https://www.emmaus-international.org/en/news/58-heritage/1728-«-nous-avons-pris-conscience-de-notre-situation-privilegiée-et-de-nos-responsabilités-».html>
- noter af Jørgen Olsen.

Frédérique Weixler, grundlæggeren af foreningen Emmaus Venner i Rambervillier¹, har siden 1984 været engageret i bevægelsen, og var i starten tiltrukket af budskabet i Det Universelle Manifest. Frédérique var kasserer i Emmaus International i 2007, på det tidspunkt hvor Abbé Pierre døde.

Hvordan, og i hvor lang tid, har du været involveret i Emmaus bevægelsen?

Siden 1984. Jeg startede som 26-årig, hvor jeg og nogle venner gerne ville involvere os i en bevægelse og hjælpe både på et lokalt niveau, i en lille by som Rambervilliers, som havde store økonomiske vanskeligheder; samt på nationalt og internationalt niveau.

At lære om Det Universelle Manifest var en åbenbaring for mig – specielt den del af manifestet der lagde vægt på:

”... Mennesker, der er blevet bevidste over deres privilegerede livssituation og sociale ansvar i lyset af uretfærdighed, og mennesker der ikke længere havde en grund til at leve, krydsede hinandens vej, og valgte at gå styrket sammen, tage handling sammen, for at hjælpe hinanden, og hjælpe mennesker der var i nød.”

¹ Ligger i Vogeserne-bjergene i det nordøstlige Frankrig.

Tro mod manifestets ånd, valgte vi derfor at grundlægge en Emmaus Venner - forening² i Rambervilliers. Vi kom i kontakt med organisationen, der havde forsøgt og var mislykket med at oprette en Emmaus-gruppe i en anden del af Vogeser-regionen, og den hjalp os med at starte vores forening i 1985. Vi startede ud med en håndfuld frivillige, fordi vi ikke var sikker på at det var muligt at skabe et fast Emmaus-samfund i Rambervillier. Vi lavede genbrugsindsamlinger om aftenen, efter arbejde, og fik gradvist, lidt efter lidt, mere struktur på vores arbejde. Vi begyndte så småt at kunne ansætte folk og gå ind i jobskabelsesprogrammer³ – til sidst fik vi dækket hele Vogeser-regionen og var til stede i forskellige sammenhænge. Takket være Bevægelsens støtte, var det i 1990 muligt at købe nogle tidligere supermarkedslokaler.

Kort tid efter, valgte jeg at gå ind i bestyrelsen hos Emmaus Venner⁴, og herefter Emmaus Frankrig og Emmaus International. Da jeg i 1989 blev formand hos Emmaus Venner, var min første beslutning, som jeg stadig den dag er stolt over, at tilslutte mig Emmaus International.⁵ Fordi jeg tror på at kæmpe imod fattigdom, per definition, at have en bredere vision og acceptere at internationalisme er grundkernen i bevægelsens arbejde, med alle dens styrker og svagheder.

Som valgt foreningsmedlem, mødte du Abbé Pierre. Hvordan inspirerede han dig?

Da jeg første gang mødte Abbé Pierre, oplevede jeg ham som en meget respektabel ældre mand. Det var da jeg lærte ham bedre at kende, ved at rejse med ham som udvalgt repræsentant, at jeg indså hvor heldig jeg har været, at være så tæt på ham, specielt i hans sidste levetid. Jeg var meget imponeret over hans store engagement, hans evne til at tænke frit, som gik hånd i hånd med hans enorme respekt for ethvert menneske. Jeg har meget tydelige minder om vores samtaler, hans evne til stille spørgsmålstegn ved ting, hans sunde vrede, hans humor.

² Emmaus Venner er – især i Frankrig - en ofte anvendt betegnelse for organisationer i Emmaus, hvor man hverken bor sammen eller er aflønnet, men arbejder sammen i fritiden.

³ Sandsynligvis i samarbejde med kommunale myndigheder.

⁴ Paraplyorganisation i Frankrig for de medlemsorganisationer, hvor folk primært arbejder i fritiden som frivillige, jf. note 2.

⁵ Et stort antal, dog svagt faldende, af de franske Emmaus-organisationer, har valgt kun at være medlem af Emmaus Frankrig og ikke af Emmaus Europa og Emmaus International. Som det er underforstået i indeværende tekst, er dette ikke i Abbé Pierres ånd.

Set i bagspejlet, var hans politiske engagement i den bredeste forstand, samt hans humanistiske livssyn, tror jeg, kendetegnende for hans arbejde. Jeg var også meget imponeret, i hans sidste levetid, over hans villighed til at gøre det lettere for os at fortsætte med arbejdet.

Hvorfor valgte Abbé Pierre at gøre Emmaus International til sin universalarving?⁶

Hele historien om Abbé Pierre og bevægelsen er international. Fra 1956, begyndte Abbé Pierre med at sprede sine ideer rundt omkring i verden, og grupper blev grundlagt i alle verdensdele. I 1963, da han besøgte Latinamerika, sank det skib, han var med, og man troede han var døde. Det var her at han indså, at hvis han døde, ville hans initiativer forsvinde med ham, så han valgte at indkalde alle Emmaus-grupperne rundt omkring i verden til en fælles samling. I 1969, blev Emmaus-bevægelsens universelle manifest vedtaget af 70 grupper fra 20 lande på verdensforsamlingen i Bern i Schweiz. Et internationalt sekretariat blev tillige etableret for at øge sammenhængskraften i Emmaus-bevægelsen. I 1971, blev Emmaus International vedtægter vedtaget "for at fortsætte det arbejde der blev indledt i 1949". Indtil hans sidste levetid, boede Abbé Pierre i Alfortville⁷, på forskellige lokaliteter tilhørende Emmaus International, og de sidste møder, han insisterede på at deltage i, var Emmaus Internationals møder. Selv om han havde en god forståelse for de forskellige muligheder, var han en meget viljefast mand, og udpegede Emmaus International som hans "universalarving".

Dette er det juridiske begreb som overgiver de fleste rettigheder og de fleste ansvarsområder til arvingen. Begrebet "universal" betyder at arven omfatter alle hans åndelige og materielle ejendele.

Hvad ser du som de største problemstillinger for Emmaus International i de kommende år omkring arven fra Abbé Pierres?

Som universalarving er Emmaus International arving og det levende minde omkring Abbé Pierre og hans arbejde.

⁶ Hvilket f.eks. betyder, at Emmaus International suverænt bestemmer, hvem der må bruge Abbé Pierres navn og til hvad.

⁷ Sydøstlig forstad til Paris.

Dens ansvar er at leve op til denne arv, og at gribe denne mission an i fællesskab. Det betyder ikke at vi skal helliggøre ham, men at vi bliver nødt til at fastholde den provokerende, kraftfulde og broderlige ånd fra Abbé Pierre.

Heldigvis, som Abbé Pierre skrev, "skal man ikke vente på det perfekte for at begynde på noget godt."